

יסודי האימון להסתערות

סאח : ג'י'ס'ור ג'יסס ק. פראי

שמכוננים „מוחות“ אלקטרוניים בתוכניהם של קלי-
עים מונחים.

המשימה הבסיסית

משימת-הבסיסית של הצבא תחבטא תמיד ב-
השמדת כוחותיו המזוינים של האויב. פירוש הדבר,
לגבי החייל הלוחם-על-הקרקע בקו החזית, הוא להרוג
או לשבות את האויב במינימום של אבידות. כדי
שיוכלו לבצע משימות כאלה בתנאיה המורכבים של
כל התנגשות-קרב עתידה, הכרח הוא כי דברים-
שביסוד מסוימים יוקנו לחייל הפרט ולמפקד ה-
יחידה-העזירה.

חשיבותו של אימון-קרב

במנותך אחד-לאחד את צרכיו הראשוניים של
אימון-קרב, גזירה היא כי יראו בעיניך פשוטים-
יחסית. אך לעתים נדירות יכיר אדם בשלמות מה
ערכם האמתי של צרכים אלה בטרם יוטלו חייו על כף
המאזניים. רק משקלע לראשונה לתוך חומרת הקרב
תיפקחנה עיניו לראות, כי אפילו הקטנה שבבחינותיו
של האימון המעשי חשיבותה כחשיבות-חיים-ומות
היא. רק כאשר מונחים על כף המאזניים ההצלחה
והכשלון החיים והמות — ישיג מוחו של אדם, מה
חשיבות נודעת לקליעה המדוייקת של החייל הפרט,
לאורחי התנועה והתמרון הנכונים, לשליטה ולקשר,
לדקדוקי ההדרכה — המשיגים את תיאום פעולתם
של כל כלי-הנשק — ולצורך בלימוד פני-הקרקע.
הדברים-הבסיסיים שביסוד זהים הם לכל היחידות ה-
לוחמות על הקרקע. שונים הם רק ביישומם בהתאם
למרחק מן האויב, לכלי-נשק הפועלים, לאורחי הקשר
ולתובלה. מפקדו של טנק, למשל, משתמש בתותח,
ואיש הרגלים — ברובה. אך צורך-היסוד אחד הוא:
לירות במהירות ובמדויק; להרוג חיש וביעילות,
בכל כלי-נשק מצוי.

אש מדוייקת ותנועה

היכולת להנחית אש מדוייקת וקטלנית בנשקו
העיקרי של החייל-הפרט הנה החשובה שביסודות

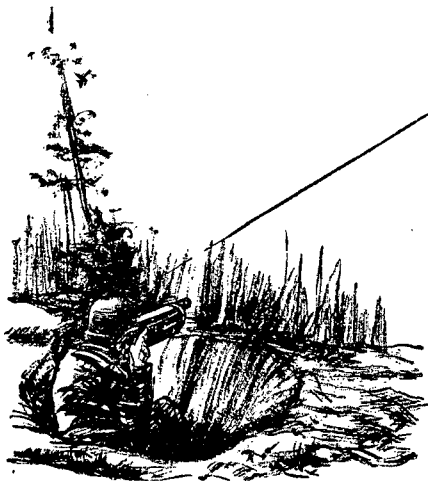
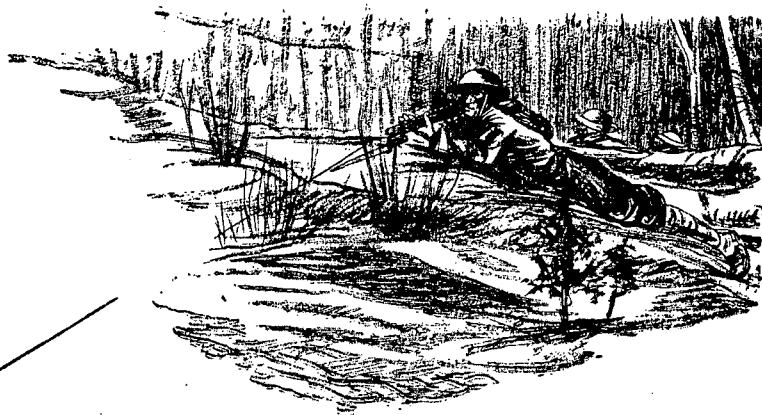
יסודם של יסודות

מעולם לא היתה כיתה שקועה בקשיים מרובים
יותר. הגשם והבוץ לא היו אלא דבר-שבולאי; דומה
היה שיר גסה היא שחוללה את האנדרלמוסיה. האד-
מה רעדה מהתפוצצויות, והלם הנפץ זעזע לא רק את
הגוף אלא גם את הנשמה. אחד הקשיים היה זה שנב-
צר מהרובאים ליצב את כונות רוביהם, ומה גם
להבחין בדברים בהם שומה היתה עליהם לירות.
היה זה מצב של סננירים — אלא ששעת יום היתה
זו. הרעם נתלנה אף הוא לקרב הנטוש. בעיני האנ-
שים לא הוקל בהרבה המצב גם על ידי הצלפות
לשוננו של הסמל — אחד מאותם טיפוסים מימים-
עברו. היודע מלאכתו ועמל להשיג סרט נוסף, עוקצו
של האיש היה בעיני הבחורים כתקיעת פגיון בגב,
שעה שעמדה בפניהם מלאכה חמורה בחזית. היינו-
הך מה עשה החייל — „סמל הברזל“ שילה בו תו-
כחתו.

קול-נפץ חדש ביתק את חלל האויר. מאן-דהו
צנה וקרט ארצה כשבוע ניתז אל פניו. הסמל לא ידע
רחם: „בדרך זו לעולם לא תלמדו דברים שביסוד.
צריך היית להתקע מאחורי גבשׁוּשׁ זה, וההדף לא
היה מטיח בך כה קשות. כיצד תסתדר בקרב אם
לא תנהג נכון בתרגילי-אימון אלה?“

דברים שביסוד נלמדים בשדה האימונים. נסיון
נרכש בקרב בשדה ובמלחמה. תמיד יהיה מצוי קרב
בשדה.

טרם הומצאה אותה המכונה שתמלא מקומו של
אדם, דברי ימי המלחמה רצופים מצבים בהם נטשו
בני-אדם את מכונותיהם — וזאת משום שבנטוש
הרצון את האדם נטש האדם את המכונה. ההבדל המ-
הותי היחיד בין המלחמות שבעבר לאלה הצפויות
בעתיד הוא ההכרח עתה לאמן את האנשים ולחסנם
לקראת עצמת-ההלם והמוץ אשר כלי-נשק אדירים
יותר יטילו בקרב. לפיכך, יותר מאי-פעם בעבר,
קיים ההכרח כי את הדברים שביסוד הלחימה נכונם
בהכרת האנשים ובתגובות-האינסטינקט שלהם, כשם

לאש מכוונת ומדוייקת נודעת השיבות רבה ביותר.

מלחמת העולם הראשונה: הקלעי הדגול מילר מחסל מקלע אויב באמצעות אש רובאים מכוונת כדבעי.

לעצמם מחפה. מק"ב אחד עצר את התקדמותה של המחלקה שנמצאה קרובה ביותר. הקפיטן זחל או אל תלולית קרקע שבסמוך, ושם השיב לו אחד החיילים, כי הנה יכול הוא להבחין, מפעם לפעם, מבין העשבים, בקסדתו של המקלען הגרמני.

להלן ההדגמה מפי הקפיטן מילר עצמו לחשיבותה של אש מכוונת:

„לקחתי רובה מידי החייל הסמוך וזחלתי אל עמדת-יריה, אמדתי את הטווח, ואת היסט הרוח, ממש כמו שהייתי עושה ב„מחנה פארי“ בחפצי השיג יריה מכוונת כראוי. (הקפיטן מילר היה קלעי ידוע-שם). לפתע הבחנתי בקסדתו של המקלען הגרמני, בירותו צרור. כיונתי אל מקום בו נראה קודם הראש — והמתנתי. לאחר שניות מספר, שב הגרמני לירות וקסדתו נסתמנה בשדה ראייתי. לחצתי על ההדק מתוך קפידה. ה„ספרינגפילד“⁽¹⁾ שלי נבח — וקסדתו של המקלען הגרמני נתגלגלה מראשו. המק"ב זחל מלירות.“

הדבר-שביסוד החשוב השני אשר יש ללמדו, הוא התנועה של בודדים ויחידות. התבניות למסע התי-קרב, כפי שהן מתוארות ב„ספרי-השימוש לשדה“ שלנו, הן ברורות ומספיקות. אינני ממליץ על שינוי בהן. כמו כן אין צורך בשינוי לגבי התבניות הפרו-סות שמשמשים בהן כדי לעבור בשטח הנתון לאש

אימונו של החייל, לאימון בקליעה ניתן טיפול מספיק בספרות ההדרכה שלנו; אולם לא ניתן כלל לבטא ביטוי מספיק מה גדולה חשיבותה של אש מדוייקת. נסיונו הן של מלחמת-העולם השניה והן של מלחמת קוריאה מראה, שחיילים רבים „השתתפו“ בקרבות מבלי שירו כלל ברוביהם. מקצתם חששו פן יגלו את עמדותיהם לאויב וכך, מחמת פחדנותם, לא באו לעזרת חבריהם בקרב; לא מעטים הם האמריקאים ששילמו בחייהם בשל-כך בלבד, ואילו אחרים — נבצר מבינתם לתפוס את ערכה של אש מכוונת. ושוב אחרים — כפותים היו על-ידי הצו: „לא תרצח“.

אלה הן בעיות-יסוד שכל קצין המתעתד להיות מפקד מצליח בקרב, חייב לראותן נכוחה ולהעלות להן פתרון.

חשיבותה של אש-רובים מדוייקת ומכוונת כהלכה מתאשרת משנה-אישור על ידי סיפור שסח לו למחבר, איש חיל-רגלים, ותיק מלחמת-העולם הראשונה, הקפיטן ר. או. מילר. פלוגתו של הקפיטן מילר ערכה אותה שעה התקפה דרך שדות, דרומית מסאסן שבצרפת — כאשר אש-מק"בים אויבת, שניתנה מקרקע-חולש, אילצה את הרובאים לבקש

(1) רובה-השירות האמריקאי במלחמת-העולם הראשונה, אשר לקראת מלחמת-העולם השניה פונה את מקומו ל„גארננד“.

יסוד אימון יהדות-זעירות להתקפה

אש-מכוונת מדויקת, בחלוקה שיטתית

תנועה מתואמת, מהירה, יעילה ונשלטת

שימוש תכליתי בקרקע שעל פניה מתבצעת ההתקפה

אך חייל שנפצע, או קליע אויב שהחטיא-מטרתו אך מעט, הם עדות משכנעת כי להשאיר חשוף — משמעו מות. האנשים משתטחים על הקרקע — כרגיל מאחורי עצים, קורות או טרשים — בכל אשר יהיה המחסה מצוי. אי-אפשר לראות את האויב, ונטית כל אדם היא להשאיר מוסתר. במסיבות כאלה, כל סוג מחפה, טבעי או מלאכותי, יהיה בו כדי לסייע להתקדמות נוכח אש-אויב מכוונת. עשן, מרגמות וארטילריה, וכן רימוני-רובה גם בהם יהיה משום עזר; אבל הבטחון הרב ביותר טמון במהירות התנועה.

כיוון ההתקדמות

זהו שלב ההתקפה בו משתמשים בשלבים הראשונים של אותם דברים שנלמדו ב"תרגולת-הקרב להסתערות". מפקד-הכיתה מציין את כיוון ההתקדמות. הוא עושה זאת על ידי זנקו ראשון קדימה אל עמדה קרובה יותר לאויב, או באמצעות אותות מתאימים. הרובאים, כל אחד ביזמתו, עושים כמותו בהגיע תורם.

אי אפשר לציין במדויק מתי צריך כל חייל לנוע. בדרך כלל נקבע הדבר על פי תנאי המחסה ועל פי המקום שתופס כל חייל במסגרת-צוותו האש והתמרון.

הדבר הרגיל הוא, שהחייל העורפי ביותר מן האויב יהיה הראשון שיתקדם, עד שימצא לצדם של שאר אנשי קבוצתו. אולם אם ברור לו לאדם שהאויב הבחין במקום המצאו, וער לתנועתו הבאה, וחיו תלויים בעיתוי נכון ובתחבולות-חמיקה — הרי רצוי כי ישהה את תנועתו. במסיבות כאלה צריך לעשות את המהלך הבא איש שהחתיק אמנם להתקדם ממנו אך מחסהו טוב יותר — וע"י כך יסיח את תשומת לב האויב ויסייע בעקיפין לאותו חייל החשוף יותר לסכנה. על כל פנים, תהיה מידת הסיכון כאשר תהיה, הרי ליכוד של צוותי התמרון עולה חשיבותו על דבר בטחונו של הפרט. אין הצדקה לאותו חייל הנחבא ללא-קץ במחסהו, בעת שחבריו מבצעים את ההסתערות; אבל בכל זאת מראה נסיון-המלחמות שיש ואנשים היססו ופיגרו בעוד אחרים גשאו בעול ההתקפה.

סגן מפקד הכיתה משגית ועוזר בשליטה על כל חברי הכיתה. לאחר שציין את כיוון-ההתקדמות לחולית סיוע-האש, יהיה כרגיל האחרון שינוע קדימה. הוא נוקט אותן פעולות משלו שתהיינה נחוצות בשביל הכנת ההתקדמות, ובכדי להבטיח כי קווי-התנועה בהם ינועו אנשי הכיתה, והעמדות בהן יבחרו, יהיו אמנם הטובים ביותר שבנמצא.

ארטילריה ארוכת-טווח, אש מרגמות או אש נשק-קל עקיפה.

חיילים מחפשים מחסה אינסטינקטיבית כאשר הם נתקלים באש נשק-קל מדויקת ומכוונת. כל הוראה בניגוד לכך היא חסרת-שחר, ולא יצייתו לה. רק לעתים רחוקות נתקלים באש מדויקת מעבר למרחק של 400 מ' מעמדת האויב, ובדרך כלל לא לפני שקרבים עד לפחות מכדי 200 מ' ממנה. מעשה-שוא הוא להשיב מטוחים רחוקים יותר לאש האויב; אבל בעת התנועה לשם התקרבות לטוחים תכליתיים, יש ביכולתו של פרט, על-ידי התנהגות אישית מתוכננת-כדבעי לסייע לכך שהיחידה תנוע בהתאם לרצון ה-פיקוד, בשליטתו, ותמנע מאבידות שלא-לצורך.

קיים בקרב אזור יחיד-באופיו, בו מתעוררים רגשי פחד יותר מבכל מקום אחר. זהו שטח בו תעופנה הצפרים באין-מפריע, אבל האדם מבקש לוחל בו כאחד החרקים — השטח שטוף-האש אשר כה נכון לכנותו "שטח ההפקר". כאן הוא השלב בקרב, אשר ממנו והלאה אפשר לבצע התקדמות רק ע"י תנועות מתוכננות ומתואמות-במדוקדק. שעה שמתרחש בפועל קרב רגלים במסיבות אלה אין נוהגים בצבאנו לתקוע בתצורות, הפקודות בעליפה מעטות הן ומשתמשים אך במספר קטן ביותר של אותות.

התנועה במחושב

כל "זינוק" של אחד האנשים צריך שלא יחרוג ממרחק שבין 15 — 40 מטר, כך שאפילו קלעי-מרחק שבין 15 — 40 מטר, כך שאפילו קלעי-מדויקת בוונק, אין נותנים אותות; אין שואגים פקודות. כך יש לנהוג בהתאם לדבר-שביסוד השני, רב-החשיבות: תנועה מחושבת-בתבונה. כאשר המרחק אל גייסות-האויב כבר פחת די הצורך בשביל לאפשר מתן אש מדויקת נגד האויב — מתחילים גורמי-היסוד של אש ותנועה לסייע זה ביד זה — ומפקד-הכיתה מפצל את כיתתו לחולית ומרון וחולית סיוע-אש. זאת יוכל לעשות ע"י מתן אות או בפקודה בקול רם.

הדרישות החיוניות המוצגות לגבי השליטה על כלי הנשק המסייעים שאינם נכללים במחלקה, ותיאור-מם, — אין מקומן בתרגולת-קרב להסתערות. יטופל בהן כאן רק בעקיפין. אלה הם נושאים נפרדים בפני עצמם, והם נידונים דיים בספרי-שימוש-שדה.

השפעת פני-ההקרקע

האחרון שבדבריי-היסוד שנודעת להם חשיבות לגבי תרגולת-הקרב להסתערות הוא הערכת פני-הקרקע. לעתים קרובות מדי רואה החייל והקצין הזוטר ענין זה כנושא לדאגתם של מפקדי יחידות גדולות בלבד, ולא היא: פני-הקרקע משפיעים על הצלחת כל פעולה — מן הכיתה ועד לארמיה. אין בסוגית פני-הקרקע כל מסתורין אשר לא יוכל כל חייל להבינם, כפי שיעיד התיאור הבא, בשפת-החיילים גוסס 1945:

"שלושה טנקים פעלו בסיוע למחלקת סיור. בערך בזמן שהגענו לפסגת הגבעה, פתחו עלינו באש כעשרים תותחי נ"מ*.

הכל השתטחו והחלו מחפשים מחסה. אך מחסה פשוט לא היה שם בנמצא. להתחפר לא יכולנו, כי כל

* בירי למטרת-קרקע. רוב תותחי הנ"מ הגרמניים היו דו-תכליתיים, וחלקם אף תלת-תכליתיים (נ"מ, נ"ט, ושדה) כמו ה"מ"מ" הידוע. (המתרגם).

** מסתבר — תעלה בצד דרך.
*** מצוטט מתוך ספר קורות-המלחמה של יחידה — "חטיבת חיל-הפרשים 106 באירופה, 1944-5".

פעם שאחד מאתנו היה זז, היתה אש הכלים-הנ"מ מצמידה לקרקע. מאחר שהייתי האחרון בתעלה**), אמרתי שאנסה למצוא מקום טוב יותר. התחלתי לזחול אחורה, וכל אימת שהזזתי ראשי, היו יורים עלינו. לאחר שזחלתי כ-15 מטר נפלתי במקרה לתוך תעלה בעומק של כ-90 ס"מ. היה זה טוב יותר מכל דבר אחר בסביבה, וקראתי לשני האחרים... כאשר הגיע טוראי ניו... הוא קם ורץ. מדוע לא ירו בו לא אדע. לאחר שהגענו כולנו לתעלה, פסקו היריות והתחלנו חושבים מה לעשות עתה... מאחר שהסתלקנו מפסגת הגבעה, היינו בטוחים***).

אין כל דבר מורכב באשר להערכת פני-הקרקע שהכיתה נמצאת נכחם. אלה הם דברים שביכולתו של כל אדם; לומר איזהו הצד של גבעה שיעניק המחסה הטוב ביותר, או שייטיב להטות-הצדה נפץ אטומי; לראות היכן יש בתעלות כדי לתת לך מחסה בטוח; היכן הצללים יסתירו תנועה; היכן לא תתאפ-שר התקדמות בגלל מצוקים; היכן שטח פתוח, שכמוהו כהזמנת המות; וכן לגבי כל שאר תואי-הקרקע, ששומה עליך להבחין בהם מיידית אם רצונך לזכות בקרב. כל קטע של קרקע — מצוי בו מחסה-מה. אפילו שקע קטן יסתיר חלק מספיק מגופו של אדם כדי להפכו למטרה שקשה לפגוע בה, ובמיוחד חד כאשר עשן אבק מתאבכים בשדה הקרב, והפחד וההתרגשות מורטים את עצביו של האויב וגורעים מתכליתיות אשו.

המטרה של אימון היחידה הקטנה צריכה להיות — להחדיר בטחון-עצמי אישי המבוסס על ידיעה כוללת מה יעשה כל איש שביחידה. התוצאה שתצמח מכך תהיה יחידה חדורת רוח-תוקפנית. אותם דברים-שביסוד שאת השליטה בהם חייבים לקנות לעצמם מפקד היחידה הקטנה והחייל שאותו מאמנים להגיע למגע קרוב עם האויב, על מנת להרגו או ליהרג, הרי הם:

1. אש-מכוונת מדויקת ומחולקת-שיטתית.
2. תנועה מתואמת, מהירה, יעילה ונתונה-לשליטה.
3. שימוש מנצל-יתרונות באותה קרקע שעל פניה מבוצעת ההתקפה.